

Marci naplója IV. - A játék komoly dolog!

Marci naplója IV. - A játék komoly dolog!

Megosztás

- [Facebook \(opens in new window\)](#)
- [Twitter \(opens in new window\)](#)
- [Pinterest \(opens in new window\)](#)
- [Download \(opens in new window\)](#)
- [<?xml version="1.0" encoding="UTF-8"?> E-mail \(opens in new window\)](mailto:uhiskas@protonmail.com)

Kedves Naplóm! Bocsi, elég rég nem írtam, de mostanában annyi dolgom van. Ugyanis szépen szaporodnak a játékaim, és én minden este nagyon fáradt vagyok már, nincs erőm a mancsomat felemelni a napló íráshoz sem. Macskakaparást pedig nem akarok produkálni.

Ez persze vicc volt. De tény, ami tény, mióta Péter hazahozott egy felhúzható egeret, azóta minden este ezzel játsszunk. Persze csak a gazdám hiszi azt, hogy egér az én játékom. Valójában nem szőrös, nincs egér szaga és nem is cincog. Viszont berreg, szürke filcből van és a végén lóg egy kis rugós farkincája. Namármost ez a farkinca rettenetesen ki tud hozni a sodromból. Ha Péter felhúzza ezt a szürke kis játékot, akkor a végén ez a kis farkok elkezd rezegni, és mindig más irányba mutat, mint amerre az az egérszerű micsoda megy: ha az elmegy, a farkinca rám mutat, ha felém jön, a farkinca éppen ellenkező irányba próbál indulni. És rezeg! Ilyenkor keresek magamnak valami jó kis búvóhelyet, odalapulok, és megfeszült izmokkal, tágra nyílt szemekkel várom, mikor kaphatom el ezt a szentelenül izgő-mozgó valamit. Meg kell várnom a megfelelő pillanatot, amikor nem is számít rá, hogy lesből ugrom. Én pedig, mint akit puskából lőttek ki, hatalmas ugrással vetem rá magam arra a rezgő farkincára. De a szürke berregő micsoda meg sem áll, nem is fél, csak megy tovább, az orrom előtt táncoltatva azt a farkincát. Nekem sem kell több, kieresztem a körmeimet és utána kapok az egyik mancsommal, aztán a másikkal, megint az egyikkel és... Péter és Laura betegre kacagják magukat azon, hogy én az egér farkán varrógépezem. De én nem hagyom magam. Nem nyugszom, amíg azt a farkat el nem kapom. Újra lesbe állok, megint ugrom. De mikor végre megkaparintom, Péter egyszerűen elragadja tőlem. Pedig éppen széttépni készülök, darabokra marcangolni, hogy nekem többet ne szentelenkedjen itt az a rezgő bigyó. Aztán persze alig várom, hogy másnap este megint megkergethessem.

Nagyon szeretek halászni. Kezdetben mindig besompolyogtam a fürdőszobába, mikor a gazdám fürödtek, és a vízben lebegő bubborékokat próbáltam elkapni. Aztán, amikor

leengedték a vizet, a kád alján a lefolyóhoz csörgedező kis patakot próbáltam a mancsommal megállítani. Laura azt állítja, rendes macska nem szereti a vizet – és valljuk meg, ebben igaza is van, mert fürödni utálok. De Péter vett nekem egy saját kis tavat, apró műanyag színes halakkal, és abban nagyon szeretek horgászni. Ott lebegnek azok a kis vacak halak, de mikor utánuk kapok, valahogy nem találom el őket. Képes vagyok órákig üldögni az apró műanyag kád előtt és halászgatni. Fogni, ritkán fogok valamit, olyan furcsa. Látom, hol van az a hal, mikor a vízbe mártom a mancsom, már máshol van. Szerencsére Péterék adnak nekem halas eledelt, mert ha a horgásszerencsémre kéne várni, bizony éhen halnék!

Másik kedvenc szórakozásom a mászás. Sajnos ebben a lakásban nincs fa, és a kert... Tudjátok, az itt teljesen kopár, sőt, néha mindent egyforma fehérség lepett el eddig. Szóval fára mászni nem tudok. Viszont minden rendes macska naponta legalább egyszer felülről is megszemléli a világot. Ezt még az anyukám tanította a tenyésztőmnél. Én felfedeztem, a könyvespolc kiválóan alkalmas a napi mászókázásra. Nem egyszerű, meg kell találni a megfelelő helyeket, ahol meg tudom vetni a mancsomat a feljebb ugráshoz, de próbálkozom. Néha röpül ez-az. Egy-egy fénykép nagy csörömpöléssel, néhány könyv óriási puffanással, vagy alkalmasint én, ha lecsúszik a karmom a politúrról. Mivel megfigyeltem, hogy Laurát és Pétert ezek a hangok rendkívül idegesítik, kizárólag akkor mászom könyvespolcra, amikor nincsenek itthon. Erre ők is rájöttek, ezért az értékesebb porcelánt elpakolták. Jól tették, most könyebben mászok felfelé, és kevesebb a csörömpölés. Néha el is szúnyókálok a magasban, a könyvek tetején a jó melegben. Ha hallom, hogy megjön valamelyik gazda, akkor csak egy ugrás a függöny, amin a karmaim segítségével hipp-hopp a földre ereszkedem. És a jól bevált édi-bédi képpel rohanok a gazdák elé, akik először észre sem veszik, hogy ez-az a földön hever és a függönyből meg néhány szál kihúzódott.

Én meg nagyon örülök, hogy megjöttek végre. Ugyanis ilyenkor Laura úgynevezett házi köntöst vesz, amihez egy kígyó is tartozik. Ezt a gazdám érthetetlen okból a derekára csavarja, de én a lelógó végeit mindig levadászom. Ez az egyik kedvenc szórakozásom, ennél csak az szórakoztatóbb, mikor Péter és Laura televíziót néz. Na én a műsort nem annyira szeretem, csak a focit, mert imádom nézni az ide-oda guruló labdát. Viszont a gazdák ilyenkor betakaróznak, én pedig lesben állok, és ha valamelyik kidugja a lábujját a pléd alól, akkor azt azonnal elkapom. Néha csak nevetnek, néha visítanak. Alkalmasint úgy tűnik, Péter direkt dugja ki a nagylábujját, hogy elkapjam, még mozgatja is. Ilyenkor én persze nagyon gyöngéden pofozgatom és harapdálom Péter nagy lábujját, amit előbb utóbb visszaránt nagy nevetve a takaró alá. De Laura néha elefeledkezik magáról, és véletlenül dugja ki a lábfejét a menedékből. Namármost ezeken az ujjakon piros festék is van, ami engem különösen izgat. El is határoztam, leharapom ezt a vörös valamit Laura lábujjáról. Ilyenkor komolyabban kiengedem a körmeimet, és a fogaimat is erősebben használom. Laura rángatja a lábujjait, amitől csak még kíváncsabb nekem a piros folt, de aztán sikít is, amit nem szeretek, ilyenkor inkább megkegyelmezek azoknak a pöttyöknek.

Ennél már csak az a jobb szórakozás, ha éjszaka tudom a gazdákat bökdösni. Ők ugyanis éjjel folyton alszanak. Én elbóbiskolok velük a közös ágyunkban – belenyugodtam ugyanis, hogy macskának képzelik magukat és velem együtt alszanak a szép franciaágyamon – de persze hamarabb felébredek, mint ők. Ilyenkor unatkozom. De ébresztgetni Pétert remek szórakozás. Először a bajszeremet nyomom nagyon finoman az arcához. Ilyenkor, még álmában elkezd hessegetni. Na, erre erőteljesebben odanyomom a nedves orrom az arcához. Ezt elkezdi dörzsölgetni, és taktikusan az oldalára fordul, hátat fordítva nekem. Igen ám, de néhány hajtincse a párnán felborzolódik, én ezeket jól lepofozom, nem tehetek arról, hogy egy-két tacsli jut direkt a gazdi fejére is. Erre Péter visszafordul, morog és

kinyitja a szemeit. Én jól látom a sötétben, milyen mókásan néz ki: borostás, borzas, a szemei aprók, az arca gyűrött. Ő villanyt gyújt némi morgás közepette, de én addigra takarosan ülök mellette, jó hangosan dorombolok és a jól bevált édi-bédi képet vágom. Ilyenkor rendszerint úgy is megetet, mert érthetetlen módon nem akar velem játszani az éjszaka közepén.

Pedig játszani jó. A legjobb a gazdákkal. Vagy egy másik macskával... Lehet, hogy írok a nyuszinak, és kérek tőle egy kistestvért?

[Vissza a junior cikkekhez](#)

Source URL:

<https://www.whiskas.hu/junior/szorakoztato-hirek/marci-naploja-iv-a-jatek-komoly-dolog>